DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

25. juli 2008 *

I sag C-204/07 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Domstolen, iværksat den 16. april 2007,

C.A.S. SpA ved Rechtsanwalt D. Ehle,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Patakia og S. Schønberg, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwalt M. Núñez Müller, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: tysk.

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas, og dommerne J.N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, P. Lindh og A. Arabadjiev (refererende dommer),

generaladvokat: V. Trstenjak
justitssekretær: fuldmægtig Katarzyna Sztranc-Sławiczek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. januar 2008,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. marts 2008,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har C.A.S. SpA (herefter »appellanten«) nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 6. februar 2007, C.A.S. mod Kommissionen (sag T-23/03, Sml. II, s. 289, herefter »den appellerede dom«), hvorved appellanten ikke fik medhold i sin påstand om annullation af artikel 2 i Kommissionens beslutning af 18. oktober 2002 (REC 10/01, herefter »den anfægtede beslutning«) vedrørende en ansøgning om fritagelse for importafgifter.

Retsforskrifter

Bestemmelserne vedrørende associeringsaftalen

2 Denne appel vedrører aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØF) og Tyrkiet (herefter »associeringsaftalen«), der blev undertegnet i Ankara den 12. september 1963, dels af Republikken Tyrkiet, dels af EØF's medlemsstater og Fællesskabet. Aftalen blev godkendt ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23. december 1963 (*Samling af Aftaler Indgået af De Europæiske Fællesskaber*, bind 3, s. 541). Den trådte i kraft den 1. december 1964.

3 Aftalen omfatter en indledende fase, hvor Republikken Tyrkiet med støtte fra Det Europæiske Fællesskab ifølge aftalens artikel 3 skal styrke sin økonomi, en overgangsperiode, hvorunder der i henhold til aftalens artikel 4 skal ske en gradvis oprettelse af en toldunion og en tilnærmelse af de økonomiske politikker, og en endelig fase, som i henhold til aftalens artikel 5 bygger på toldunionen og indebærer styrkelse af samordningen af den økonomiske politik.

4 Den i aftalen omhandlede slutfase trådte i kraft den 31. december 1995 (Associeringsrådet EF-Tyrkiets afgørelse nr. 1/95 af 22.12.1995 om iværksættelse af slutfasen af toldunionen (EFT 1996 L 35, s. 1)). Associeringsrådets afgørelser i overgangsperioden fandt også anvendelse på indførslerne omfattet af den anfægtede beslutning, eftersom disse fandt sted mellem den 5. april 1995 og den 20. november 1997.

5 Blandt disse afgørelser er bl.a. afgørelse nr. 5/72 af 29. december 1972 om administrative samarbejdsmetoder ved anvendelsen af artikel 2 og 3 i tillægsprotokollen til Ankaraaftalen (EFT 1973 L 59, s. 74).

6 Det bestemmes i nævnte afgørelses artikel 11, at for at sikre en korrekt anvendelse af bestemmelserne i denne afgørelse bistår medlemsstaterne og Tyrkiet gensidigt hinanden gennem deres toldadministrationer ved kontrollen af certifikaternes ægthed og rigtighed.

7 Artikel 12 i afgørelsen bestemmer, at »[Republikken] Tyrkiet, medlemsstaterne og Fællesskabet træffer hver for sit vedkommende de foranstaltninger, som gennemførelse af denne afgørelse kræver«.

8 Afgørelse nr. 1/95 regulerer detaljeret iværksættelsen af den endelige fase af toldunionen, hvis bilag 7 omhandler den gensidige bistand mellem Fællesskabets kompetente myndigheder og Republikken Tyrkiets toldmyndigheder.

9 Artikel 3 og 7 i nævnte bilag fastsætter reglerne for henholdsvis den bistand, som disse myndigheder skal yde efter anmodning fra en af dem, og gennemførelsen af en sådan anmodning om bistand.

10 Det bestemmes i artikel 15 i Toldsamarbejdsudvalget EF-Tyrkiets afgørelse nr. 1/96 af 20. maj 1996 om gennemførelsesbestemmelser til afgørelse nr. 1/95 (EFT L 200, s. 14), at for at sikre en korrekt anvendelse af bestemmelserne i denne afgørelse bistår medlemsstaterne og Republikken Tyrkiet hinanden gennem deres toldadministrationer inden for rammerne af den i bilag 7 til afgørelse nr. 1/95 fastsatte gensidige bistand ved kontrollen af certifikaternes ægthed og rigtighed.

11 Artikel 13, stk. 2, i afgørelse nr. 1/96 bestemmer:

»Det toldsted, hvor opdeling finder sted, udsteder en udskrift af certifikatet A.TR. for hver delsending på A.TR.-certifikat.

Rubrik 12 på udskriften forsynes med det oprindelige certifikats registreringsnummer, dato, udstedelsestoldsted og -land […]«

Ordningen vedrørende godtgørelse af eller fritagelse for toldafgifter

12 Artikel 239, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«) bestemmer:

»Godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter […] kan indrømmes i situationer […]:

— […]

— som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed. De situationer, hvor denne bestemmelse finder anvendelse, samt de nærmere procedureregler herfor fastlægges efter udvalgsproceduren. […]«

13 Artikel 905, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT L 253, s. 1, herefter »gennemførelsesforordningen«) bestemmer:

»1. Når den besluttende toldmyndighed, der har fået forelagt en godtgørelses- eller fritagelsesansøgning i medfør af toldkodeksens artikel 239, stk. 2, ikke er i stand til på grundlag af bestemmelserne i artikel 899 at træffe afgørelse, og ansøgningen indeholder en begrundelse, der kan udgøre en særlig situation, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed, forelægger den medlemsstat, hvorunder den pågældende myndighed hører, sagen for Kommissionen, før der kan træffes beslutning efter den i artikel 906-909 fastslagte procedure […]«

14 Artikel 904, litra c), i gennemførelsesforordningen bestemmer:

»Der ydes ikke godtgørelse eller fritagelse for importafgifter, når den eneste begrundelse til støtte for godtgørelses- eller fritagelsesansøgningen består i:

[…]

c) at der for varer, der er angivet til overgang til fri omsætning, med henblik på indrømmelse af præferencetoldbehandling, og endog i god tro, fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige med henblik på opnåelse af denne præferencetoldbehandling.«

15 Toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), bestemmer, at der ikke foretages efterfølgende bogføring af afgiftsbeløb, som følge af en toldskyld, når det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som

toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter.

Sagens baggrund

16 Appellanten er et italiensk selskab, som for 95,1%'s vedkommende ejes af selskabet Steinhauser GmbH, med hjemsted i Ravensburg. Dets hovedaktivitet består i at forarbejde importerede frugtsaftkoncentrater, og selskabet driver sideløbende importvirksomhed med disse produkter i Italien.

17 Retten har angivet, at selskabet i tidsrummet mellem den 5. april 1995 og den 20. november 1997 indførte og bragte æble- og pæresaftkoncentrater i fri omsætning i Fællesskabet, idet det blev angivet, at koncentraterne hidrørte fra og havde oprindelse i Tyrkiet. Indførslen i Fællesskabet af denne type varer blev foretaget ved hjælp af A.TR.1-certifikater, således at disse varer blev omfattet af den toldfritagelse, der er omhandlet i associeringsaftalen og tillægsprotokollen, der blev undertegnet den 23. november 1970 i Bruxelles og indgivet, godkendt og bekræftet i Fællesskabets navn ved Rådets forordning (EØF) nr. 2760/72 af 19. december 1972 (*Samling af Afgørelser Indgået af De Europæiske Fællesskaber,* bind 3, s. 581).

18 Toldmyndighederne i Ravenna (Italien) foretog en efterfølgende kontrol af dokumenterne vedrørende ægtheden af A.TR.1-certifikat D 141591, der blev fremlagt af appellanten i forbindelse med en af de indførsler, som blev foretaget i nævnte periode. I overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder på dette område, blev de tyrkiske myndigheder anmodet om at bekræfte ægtheden af dette certifikat.

19 Ved skrivelse af 15. maj 1998 meddelte de tyrkiske myndigheder toldmyndighederne i Ravenna, at det fremgik af den foretagne kontrol, at certifikatet ikke var ægte, da det ikke var udstedt af de tyrkiske toldmyndigheder. De oplyste endvidere, at der ville blive foretaget andre kontroller.

20 De italienske myndigheder foretog derfor en efterfølgende kontrol af 103 A.TR.1-certifikater, som var fremlagt af sagsøgeren i forbindelse med forskellige indførsler.

21 Ved skrivelse af 10. juli 1998 meddelte Republikken Tyrkiets faste repræsentation ved Den Europæiske Union (herefter »Tyrkiets faste repræsentation«) Kommissionen, at 22 A.TR.1-certifikater, som var fremlagt af appellanten og opregnet i bilaget til skrivelsen, og som vedrørte udførsler foretaget af det tyrkiske selskab Akman til Italien, var falske.

22 Som følge af denne skrivelse foretog Kommissionens Afdeling for Koordinering af Foranstaltninger til Bekæmpelse af Bedrageri (»UCLAF«, forgænger for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig, OLAF) mellem den 12. og den 15. oktober 1998 og den 30. november 1998 og den 2. december 1998 kontrol i Tyrkiet.

23 Ved skrivelse af 8. marts 1999 oplyste Tyrkiets faste repræsentation toldmyndighederne i Ravenna om, at 32 A.TR.1-certifikater, der var fremlagt af appellanten (herefter »de omtvistede certifikater«), herunder 18 certifikater, der var opregnet i bilaget til skrivelsen af 10. juli 1998, ikke var forskriftsmæssige og hverken var udfærdiget af eller påtegnet af de tyrkiske myndigheder. Disse certifikater var angivet i bilaget til denne skrivelse.

24 Den falske eller urigtige karakter af et betydeligt antal A.TR.1-certifikater var efterfølgende genstand for en omfattende skriftveksling mellem Kommissionen, de tyrkiske og italienske myndigheder, hvori bl.a. figurerer de tyrkiske myndigheders skrivelser af 22. april 1999 og 16. juli 1999.

25 De italienske myndigheder fandt, at det fremgik af hele denne korrespondance, at de tyrkiske myndigheder var af den opfattelse, at 48 A.TR.1-certifikater, herunder de omtvistede certifikater, enten var falske eller urigtige.

26 I det foreliggende tilfælde ansås de 32 omtvistede certifikater for »falske«, idet de hverken var blevet udstedt eller påtegnet af de tyrkiske toldsteder. De andre 16 certifikater (svarende til et samlet toldbeløb på 1 904 763 758 ITL eller 983 728,38 EUR) blev derimod anset for ugyldige, idet de pågældende varer, selv om certifikaterne var udstedt af de tyrkiske toldmyndigheder, ikke havde oprindelse i Tyrkiet.

27 For så vidt som samtlige 48 certifikater enten ansås for falske eller ugyldige, kunne de varer, der var dækket af certifikaterne, ikke være omfattet af den præferencebehandling, der gælder for import af tyrkiske landbrugsprodukter. De italienske toldmyndigheder afkrævede derfor appellanten betaling af den skyldige told med et samlet beløb på 5 200 954 129 ITL eller 2 686 068,63 EUR.

28 Ved skrivelse af 28. marts 2000 ansøgte appellanten med henvisning til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), og artikel 236 og 239 toldmyndighederne i Ravenna om, at der ikke foretoges en efterfølgende bogføring af de opkrævede importafgifter, og om tilbagebetaling heraf. Til støtte for sin ansøgning påberåbte appellanten sig sin gode tro, de kompetente myndigheders upåviselige fejl samt forsømmelser, der kunne tilskrives disse.

29 Efter anmodning fra appellanten anmodede de italienske myndigheder Kommissionen om at afgøre, om det var begrundet, dels i henhold til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke at foretage en efterfølgende bogføring af den importafgift, der var opkrævet fra appellanten, dels i henhold til toldkodeksens artikel 239 at indrømme godtgørelse for disse afgifter.

30 Ved skrivelse af 3. juni 2002 anmodede Kommissionen de italienske myndigheder om yderligere supplerende oplysninger, som den blev tilstillet ved skrivelse af 7. juni 2002.

31 Ved skrivelse af 25. juli 2002 meddelte Kommissionen appellanten sin hensigt om ikke at efterkomme selskabets ansøgning. Før den traf en endelig afgørelse, opfordrede Kommissionen imidlertid appellanten til at meddele den eventuelle bemærkninger og til at søge aktindsigt i sagen med henblik på at få kendskab til de ikkefortrolige dokumenter.

32 Den 6. august 2002 gennemså appellantens repræsentanter den administrative sagsmappe i Kommissionens lokaler. De har endvidere underskrevet en erklæring om, at de har haft adgang til at se de dokumenter, der er nævnt i bilaget til erklæringen.

33 Den 18. oktober 2002 vedtog Kommissionen den anfægtede beslutning, der blev meddelt appellanten den 21. november 2002. Kommissionen fastslog for det første, at det var begrundet at bogføre de importafgifter, der var genstand for ansøgningen.

34 Kommissionen fandt imidlertid for det andet, at det var begrundet at foretage en »godtgørelse« af importafgifterne for den del af ansøgningen, der vedrørte de 16 »ugyldige« certifikater, for så vidt som appellanten med hensyn hertil befandt sig i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.

35 Kommissionen fastslog derimod for det tredje hvad angår de 32 omtvistede certifikater, at de omstændigheder, appellanten havde påberåbt sig, ikke kunne skabe en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239. Kommissionen har derfor i den anfægtede beslutnings artikel 2 besluttet, at det ikke var begrundet at foretage en godtgørelse af de hertil knyttede importafgifter med et beløb på 1 702 340,25 EUR.

Retsforhandlingerne ved Retten og den appellerede dom

36 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. januar 2003 har appellanten nedlagt påstand om ophævelse af artikel 2 i den anfægtede beslutning.

37 Appellanten har påberåbt sig tre anbringender angående henholdsvis en tilsidesættelse af retten til forsvar, af toldkodeksens artikel 239 og af artikel 220, stk. 2, litra b).

38 Retten frifandt Kommissionen i det hele.

Første anbringende

39 Appellanten har med det første anbringende gjort gældende, at selskabets ret til forsvar er blevet tilsidesat under den administrative procedure, idet det, selv om det havde fået aktindsigt i den sagsmappe, som indeholdt de sagsakter, hvorpå Kommissionen havde baseret den anfægtede beslutning, imidlertid ikke havde fået aktindsigt i dokumenter, der havde haft en afgørende betydning for Kommissionens samlede vurdering af situationen.

40 Retten forkastede dog dette anbringende af de grunde, der er anført i den appellerede doms præmis 87-102.

Andet anbringende

41 Det andet anbringende, som er støttet på en tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 239, indeholder fire led. Det første led vedrører den urigtige kvalifikation af A.TR.1-certifikatet D 437214. Med det andet og tredje led påberåbes ulovlige forsømmelser, som tilskrives henholdsvis de tyrkiske myndigheder og Kommissionen med henblik på at påvise, at der foreligger en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239. Endelig vedrører det fjerde led den omstændighed, at appellanten ikke havde gjort sig skyldig i åbenlys forsømmelse, og vurderingen af arbejdsmæssige risici.

42 Med hensyn til det andet anbringendes første led bemærkede Retten indledningsvis, at fastlæggelsen af en vares oprindelse var et spørgsmål, hvis regulering var baseret på en kompetencefordeling mellem udførselsstatens og indførselsstatens myndigheder, idet varernes oprindelse fastlægges af udførselsstatens myndigheder, og undersøgte derpå korrespondancen mellem Kommissionen, de italienske og de tyrkiske myndigheder.

43 Herved fastslog Retten i den appellerede doms præmis 122, at Kommissionen i det væsentlige havde baseret sig på de tyrkiske myndigheders skrivelse af 8. marts 1999, rettet til toldmyndighederne i Ravenna, med hensyn til den del af den anfægtede beslutning, der vedrørte de pågældende certifikater.

44 Retten fastslog dog i den appellerede doms præmis 124-128, at en sammenligning af indholdet af denne skrivelse med indholdet af de efterfølgende meddelelser fra de tyrkiske myndigheder afslørede uklarheder med hensyn til kvalifikationen af certifikat D 437214, og at Kommissionen ikke gyldigt kunne fastslå, at certifikatet var forfalsket før vedtagelsen af den anfægtede beslutning.

45 Retten fastslog dog på grundlag af en skrivelse af 22. august 2003, altså efter den anfægtede beslutning, hvori de tyrkiske myndigheder havde bekræftet deres konklusioner i deres skrivelse af 8. marts 1999, at dette forhold ikke i sig selv var

tilstrækkeligt til at medføre annullation af den anfægtede beslutning, da appellanten ikke havde en legitim interesse i annullation af en afgørelse på grund af formmangler i et tilfælde, hvor annullationen kun kan medføre, at der træffes en ny afgørelse, som er identisk med den annullerede.

46 Retten undersøgte derpå det andet anbringendes andet led, som vedrører forskellige påstande om forsømmelse, der kan tilskrives de tyrkiske myndigheder, og som i det væsentlige hviler på den opfattelse, at de nævnte myndigheder faktisk havde udstedt og påtegnet de omtvistede certifikater.

47 I denne henseende fastslog Retten indledningsvis i den appellerede doms præmis 150-152, at det for det første udelukkende tilkom de tyrkiske myndigheder, der havde udstedt dokumenter, at fastslå, om disse dokumenter var ægte eller forfalskede, og at disse myndigheder for det andet havde fastslået, at de omtvistede certifikater var forfalskede, og forkastede derpå appellantens argument, hvorefter de aftryk af stempler og underskrifter, der var påført de omtvistede certifikater, beviste, at disse sandsynligvis var udstedt og godkendt af de tyrkiske myndigheder.

48 Retten fastslog endelig, at hverken associeringsaftalen eller gennemførelsesbestemmelserne hertil udtrykkeligt foreskrev, at der skal føres registre over de af de tyrkiske myndigheder udstedte certifikater.

49 Retten erkendte dog, at bilag II, punkt II, stk. 12, i afgørelse nr. 1/96 foreskriver optagelse i rubrik 12 i A.TR.1-certifikaterne af dokumentets nummer, og at samme afgørelses artikel 13 bestemmer, at i tilfælde af opdeling af certifikater forsynes rubrik 12 på udskriften med det oprindelige certifikats registreringsnummer.

50 Retten fastslog dog, at dette ikke indebærer, at det drejer sig om ægte certifikater, eftersom forfalskerne har interesse i for de forfalskede certifikater at anvende et registreringsnummer, der svarer til et ægtes.

51 For så vidt angår det andet anbringendes tredje led, som vedrører en række forsømmelser, der angiveligt kan tilskrives Kommissionen, henviste Retten til de undersøgelser, som UCLAF havde foretaget i Tyrkiet, og fastslog, at Kommissionen i øvrigt havde overholdt associeringsaftalen.

52 Retten fastslog ligeledes i den appellerede doms præmis 240, at appellanten ikke havde ført bevis for, at Kommissionen var stødt på vanskeligheder inden for rammerne af den administrative bistand, der var aftalt med de tyrkiske myndigheder, som begrundede en henvendelse til associeringsrådet eller Det Blandede Udvalg for toldunionen EF-Tyrkiet (herefter »Det Blandede Udvalg«).

53 Retten fastslog herefter, at hverken associeringsaftalen eller Associeringsrådets afgørelser eller de relevante fællesskabsbestemmelser indeholdt nogen forpligtelse til at meddele aftryk af stempler og underskrifter mellem de kontraherende parter, eller til at underrette importørerne, når der var tvivl om, hvorvidt de toldmæssige transaktioner, der blev foretaget af importørerne i henhold til en præferenceordning, var lovlige, eller at det tilkom UCLAF at anvendte en bestemt undersøgelsesmetode.

54 Det andet anbringendes fjerde led, som vedrører den omstændighed, at appellanten ikke havde gjort sig skyldig i åbenlys forsømmelse, forkastede Retten efter at have konstateret, at Kommissionen ikke havde taget stilling til spørgsmålet om appellantens omhu eller forsømmelse i den del af den anfægtede beslutning, der vedrører de forfalskede certifikater.

Tredje anbringende

55 Retten forkastede også det tredje anbringende om tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), da appellanten ikke havde været i stand til at bevise, at de kompetente myndigheders aktive adfærd havde bidraget til udfærdigelsen af accepten af de omtvistede certifikater, der havde vist sig at være falske.

Foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse

56 Endelig afviste Retten de tilbudte beviser og den af appellanten krævede begærede bevisoptagelse, såsom bl.a. begæringen om at opfordre Kommissionen til at fremlægge alle de dokumenter, som appellanten mente ikke at have kunnet gennemse i forbindelse med adgangen til den administrative sagsmappe.

Parternes påstande

57 Appellanten har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— De i første instans nedlagte påstande tages til følge, subsidiært hjemvises sagen til Retten til afgørelse.

— Begæringen om iværksættelse af foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som appellanten har fremsat ved skrivelser af 28. januar 2003 samt af 4. og 11. august 2003, tages til følge.

— Indstævnte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

58 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes i det hele.

— De af Kommissionen i første instans nedlagte påstande tages til følge.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder sagens omkostninger ved Retten.

Appellen

59 Appellanten har til støtte for sin appel fremført ni anbringender.

60 Appellanten har først anført, at Retten har begået en retlig fejl ved fastsættelsen af fordelingen af kompetencerne mellem udførselsstaten og indførselsstaten, for så

vidt som de tyrkiske myndigheder ikke, modsat det af Retten fastslåede, alene er kompetente til at kontrollere de omtvistede certifikaters ægthed.

61 Appellanten har for det andet anført, at der foreligger en tilsidesættelse af retten til aktindsigt, idet denne ikke kan begrænses til dokumenter, som Kommissionen baserede sin anfægtede beslutning på.

62 Appellanten har under tredje og fjerde anbringende anført, at der er foretaget en fejlagtig fordeling af bevisbyrden, eftersom Retten pålagde appellanten hele denne byrde og samtidig afslog dets tilbud om beviser og den bevisoptagelse, selskabet havde begæret.

63 Under det femte anbringende har appellanten anført, at Retten har begået fejl ved den retlige kvalifikation af forsømmelser, der angiveligt kan tilskrives de tyrkiske myndigheder og Kommissionen. Den har herved fremført flere klagepunkter, herunder bl.a. vurderingen af, om de omtvistede certifikater er falske eller uægte, den manglende meddelelse af aftryk, stempler og underskrifter, tilsidesættelse af forpligtelsen til at advare importørerne, den måde, hvorpå undersøgelserne var blevet ført i Tyrkiet, og den manglende underretning om registreringen af de omtvistede certifikater.

64 Appellanten har under det sjette anbringende anfægtet den appellerede dom under henvisning til, at Retten heri fastslår, at Kommissionen ikke var forpligtet til at indbringe sagen for Den Blandede Komité eller Associeringsrådet.

65 Ved det syvende anbringende har appellanten anført, at Retten tilsidesatte selskabets legetime interesse i at opnå annullation af den anfægtede beslutning for så vidt angår

A.TR.1-certifikat D 437214, mens det ottende anbringende vedrører den manglende vurdering af rimeligheds- og risikohensyn.

66 Appellanten foreholder endelig under det niende anbringende Retten at have tilsidesat toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b).

Indledende bemærkninger

67 Det bemærkes for det første, at appellanten under retsmøder har anført, at gennemførelsen af den anfægtede beslutnings artikel 2 kun delvis er blevet indstillet, idet en del af indførselsafgifterne i forbindelse med de omtvistede certifikater er blevet betalt af selskabet. Derfor foreligger der en situation, hvor der kræves såvel godtgørelse af indførselsafgifter for så vidt angår de beløb, appellanten har betalt, som fritagelse for sådanne afgifter for så vidt angår de afgifter, som er taget i betragtning efterfølgende, men ikke betalt af appellanten.

68 Det skal dernæst bemærkes, at appellanten til støtte for sin appel har fremført adskillige klagepunkter vedrørende såvel tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter som tilsidesættelse af materielle regler. Henset til sagens særlige omstændigheder og bortset fra anbringenderne baseret på tilsidesættelse af retten til aktindsigt og toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), udgør disse klagepunkter reelt en anfægtelse af Rettens anvendelse af toldkodeksens artikel 239, stk. 2, litra b), bl.a. for så vidt angår spørgsmålet, om der foreligger en sådan særlig situation som omhandlet i denne bestemmelse. Derfor skal disse klagepunkter behandles samlet.

Tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 239

Parternes argumenter

69 Appellanten kritiserer hovedsagligt den retlige kvalifikation, som Retten har foretaget af de forsømmelser, der må tilskrives dels de tyrkiske myndigheder, dels Kommissionen.

70 Appellanten mener for så vidt angår de forsømmelser, der er foreholdt de tyrkiske myndigheder, at Retten har begået en retlig fejl i flere henseender:

— ved vurderingen af de omtvistede certifikater og navnlig A.TR.1 D 437214-certifikatet, for så vidt som disse var forfalskede

— for så vidt angår nævnte myndigheders tilsidesættelse af deres forpligtelser vedrørende aftrykkene af stempler og underskrifter, som de anvender, og registreringen af de certifikater, de udsteder, samt

— inden for rammerne af den gensidige bistand vedrørende de tyrkiske myndigheders deltagelse ved udfærdigelsen af de omtvistede certifikater

— vedrørende andre forhold, som ifølge appellanten godtgør tilsidesættelser fra de tyrkiske myndigheders side, som udgør en særlig situation i forhold til appellanten.

71 For så vidt angår de forsømmelser, som foreholdes Kommissionen, har appellanten anført, at der foreligger tilstrækkelige objektive forhold, som godtgør, at der foreligger systematiske og forsætlige tilsidesættelser fra de tyrkiske myndigheders side, hvilket burde have begrundet en forstærket kontrol af præferenceordningen fra Kommissionens side.

72 Appellanten har ligeledes under henvisning til artikel 93 i gennemførelsesforordningen til toldkodeksen og artikel 4 i afgørelse nr. 1/96 anført, at Republikken Tyrkiet og Kommissionen var retligt forpligtede til at tilstille de ansvarlige toldmyndigheder aftrykkene af de stempler, som anvendes af de tyrkiske toldmyndigheder, eller kræve underretning herom også i referenceperioden, nemlig i 1995-1997.

73 Appellanten har anført, at Retten ligeledes har begået en retlig fejl ved ikke at fastslå, at Kommissionen var forpligtet til at underrette importøren af frugtkoncentratet senest ved udløbet af 1994 eller i begyndelsen af 1995 om de uregelmæssigheder, der var opstået i Tyrkiet i forbindelse med udfærdigelsen af A.TR.1-certifikaterne, og var forpligtet til at indbringe ændring i sagen for Den Blandede Komité eller Associeringsrådet.

74 Ifølge appellanten har UCLAF tilsidesat sine forpligtelser til at gennemføre en korrekt undersøgelse i Tyrkiet, idet UCLAF ikke havde anvendt visse undersøgelsesmetoder.

75 Endelig foreholder appellanten Retten at have underkendt, at det strider mod rimelighedsprincippet, som ligger til grund for toldkodeksens artikel 239, henset til forholdet mellem en erhvervsdrivende og administrationen, at lade appellanten bære det tab, som følger af den anfægtede beslutning.

76 Kommissionen har indledningsvis anført, at de af appellanten fremførte anbringender for så vidt angår de forsømmelser, som foreholdes den samt de tyrkiske

myndigheder, ikke vedrører retsspørgsmål, men faktiske vurderinger, som ikke kan ændres under en appelsag.

77 Kommissionen har endvidere anført, at gældende ret i sagen hverken pålægger Republikken Tyrkiet eller Kommissionen at meddele aftryk af stempler og underskrifter eller til at føre registre over A.TR.1-certifikater.

78 Kommissionen har vedrørende advarslen til importørerne anført, at de i sagen omtvistede indførsler blev foretaget i tidsrummet fra april 1995 til november 1997, mens ægtheden af A.TR.1-certifikaterne og den indholdsmæssige rigtighed heraf først senere rejste tvivl, nemlig fra 1998.

79 Kommissionen har ligeledes anført, at den ikke havde nogen grund til at indbringe sagen for Det Blandede Udvalg eller Associeringsrådet, når henses til det eksemplariske samarbejde, som de tyrkiske myndigheder havde udvist.

Retlige bemærkninger

— Formaliteten

80 Det følger af artikel 225, stk. 1, EF og artikel 58, stk. 1, i statutten for Domstolen, at en appel er begrænset til retsspørgsmål og skal være begrundet i anbringender om, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl for Retten, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten (jf. bl.a. dom af 28.2.2008, sag C-17/07 P, Neirinck mod Kommissionen, præmis 73).

81 Appellanten har til støtte for sin appel påberåbt sig flere forhold, som efter selskabets opfattelse udgør en særlige situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.

82 Det er fast retspraksis, at der foreligger en særlig situation, når det fremgår af sagens omstændigheder, at den berørte befinder sig i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme aktivitet (jf. i denne retning dom af 25.2.1999, sag C-86/97, Trans-Ex-Import, Sml. I, s. 1041, præmis 21 og 22, og af 7.9.1999, sag C-61/98, De Haan, Sml. I, s. 5003, præmis 52 og 53). Det er på baggrund af disse omstændigheder, at det må undersøges, om disse udgør en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.

83 De klagepunkter, der er påberåbt under appellen, udgør en anfægtelse af den anvendelse, Retten i den appellerede dom har foretaget af toldkodeksens artikel 239, for så vidt som den fastslog, at sagens omstændigheder ikke udgjorde en særlig situation. Denne retlige kvalifikation er et retsspørgsmål, som Domstolen kan undersøge under en appelsag.

84 Kommissionens formalitetsindsigelse kan følgelig ikke tages til følge.

— Om realiteten

85 Det bemærkes først, at toldkodeksens artikel 239 i henhold til fast retspraksis udgør en generel billighedsklausul (jf. bl.a. dom af 3.4.2008, sag C-230/06, Militzer & Münch, Sml. I, s. 1895, præmis 50).

86 I henhold til toldkodeksens artikel 239 har den afgiftspligtige ret til godtgørelse eller fritagelse for told, når to betingelser er opfyldt, nemlig hvis der foreligger en særlig situation, og den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed.

87 Det bemærkes vedrørende appellantens omhu og manglende urigtigheder, at disse ikke omfattes af appellen. Som Retten har fastslået i den appellerede doms præmis 295, har Kommissionen ikke i den del af den anfægtede beslutning, der vedrører de omtvistede certifikater, taget stilling til appellantens omhu eller forsømmelighed.

88 For så vidt angår forekomsten af en særlig situation som omhandlet af toldkodeksens artikel 239 foreligger en sådan, som det er anført i denne doms præmis 83, når det fremgår af sagens omstændigheder, at den afgiftspligtige befinder sig i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme aktivitet, og den pågældende, såfremt disse omstændigheder ikke havde foreligget, ikke ville have lidt tab som følge af efteropkrævning af told (jf. i denne retning dom af 26.3.1987, sag 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, Sml. s. 1525, præmis 22).

89 Med henblik på at afgøre, om sagens omstændigheder udgør en særlig situation, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbart forsømmelighed som omhandlet i toldkodeksens 239, skal Kommissionen undersøge alle de relevante faktiske oplysninger (jf. i denne retning dom af 15.5.1986, sag 160/84, Oryzomyli Kavallas og Oryzomyli Agiou Konstantinou mod Kommissionen, Sml. s. 1633, præmis 16).

90 Denne forpligtelse indebærer i en sag som den foreliggende, hvor den afgiftspligtige til støtte for sin ansøgning om godtgørelse eller fritagelse for importafgifter har henvist til visse grove forsømmelser fra såvel de tyrkiske myndigheders som Kommissionens side ved anvendelsen af associeringsaftalen, at Kommissionen ved undersøgelsen af denne ansøgning anlægger en vurdering vedrørende alle omstændigheder i

forbindelse med de omtvistede certifikater, som den var bekendt med i kraft af dens beføjelse til at overvåge og kontrollere nævnte aftales korrekte anvendelse.

91 Denne konklusion støttes endvidere af gennemførelsesforordningens artikel 904, litra c), som bestemmer, at der ikke ydes godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter, når den eneste begrundelse til støtte for godtgørelses- eller fritagelsesansøgningen består i, at der med henblik på indrømmelse af præferencetoldbehandling, endog i god tro, fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige, med henblik på opnåelse af denne præferencetoldbehandling. Med andre ord er fremlæggelse af falske, forfalskede eller ugyldige certifikater ikke i sig selv en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.

92 Derimod kan andre omstændigheder, der er fremført til støtte for en ansøgning om godtgørelse eller fritagelse for importafgifter, såsom en manglende kontrol fra Kommissionens side af en korrekt anvendelse af associeringsaftalen, udgøre en sådan særlig situation.

93 Selv om Kommissionen råder over et skøn vedrørende anvendelsen af toldkodeksens artikel 239, kan den ikke se bort fra sin pligt til at foretage en reel afvejelse dels af Fællesskabets interesse i en fuldstændig overholdelse af toldbestemmelserne, uanset om den er af fællesskabsretlig karakter eller bindende for Fællesskabet, dels af interessen for en importør i god tro i ikke at lide tab, der overskrider den normale handelsrisiko.

94 Denne afgørelse er en forudsætning for artikel 239, der, som det er anført i denne doms præmis 85, udgør en generel billighedsklausul. Kommissionen kan derfor ikke ved behandlingen af en ansøgning om godtgørelse eller fritagelse for importafgiften alene nøjes med at vurdere importørens og eksportørens adfærd og handlinger. Kommissionen skal bl.a. også tage hensyn til virkningen af dens egen adfærd på sagens konkrete situation i forbindelse med dens overvågnings- og kontrolpligt.

95 Det skal herved bemærkes, at det følger af artikel 211 EF, at Kommissionen som vogter af EF-traktaten og aftalerne indgået i henhold hertil skal drage omsorg for den korrekte gennemførelse i et tredjeland af forpligtelser, som det har indgået i henhold til en aftale med Fællesskabet, ved midler fastsat i aftalen eller ved afgørelser truffet i henhold hertil.

96 Denne forpligtelse fremgår også af selve associeringsaftalen samt af de talrige afgørelser, der er vedtaget med henblik på dens gennemførelse. Ifølge aftalens artikel 7, sammenholdt med artikel 211 EF, skal Kommissionen træffe alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af aftalen.

97 Kommissionen er desuden i henhold til aftalens artikel 24 repræsenteret i Associeringsrådet og deltager som repræsentant for Fællesskabet i de forskellige udvalg, der er nedsat af Rådet for at sikre det vedvarende nødvendige samarbejde med henblik på aftalens rette opfyldelse. Kommissionen kan i henhold til artikel 52, stk. 2, i afgørelse nr. 1/95 rette henvendelse til Det Blandede Udvalg, såfremt der opstår vanskeligheder for Fællesskabet eller Republikken Tyrkiet ved aftalens gennemførelse.

98 Kommissionen råder endvidere over en fast repræsentation i Tyrkiet, hvilket i hvert fald gør det muligt for den at være behørigt informeret om denne stats juridiske udvikling og navnlig anvendelsen af nævnte aftale.

99 Det bemærkes ligeledes, at Kommissionen i forbindelse med sin overvågnings- og kontrolforpligtelse vedrørende den korrekte anvendelse af associeringsaftalen råder over vigtige beføjelser.

100 Således kan Kommissionen i henhold til artikel 3 i bilag 7 til afgørelse nr. 1/95 anmode de tyrkiske myndigheder om alle oplysninger, som gør det muligt for den at sikre, at toldlovgivningen anvendes korrekt.

101 Kommissionen kan ligeledes i henhold til artiklens stk. 4, litra a), anmode de tyrkiske myndigheder om at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der gennemføres særlig overvågning af fysiske eller juridiske personer, om hvem der er rimelig grund til at antage, at de overtræder eller har overtrådt toldlovgivningen.

102 Desuden kan Kommissionens behørigt bemyndigede tjenestemænd i henhold til bilagets artikel 7, stk. 3 og 4, i de tyrkiske toldmyndigheders kontorer indhente sådanne oplysninger vedrørende overtrædelsen af toldlovgivningen, eller efter aftale med disse myndigheder og på de i denne fastsatte betingelser være til stede ved undersøgelser, der foretages på tyrkisk område.

103 Det samme gælder for artikel 15 i afgørelse nr. 1/96, hvorefter medlemsstaterne og Republikken Tyrkiet for at sikre en korrekt anvendelse af bestemmelserne i denne afgørelse bistår hinanden gennem deres toldadministrationer og inden for rammerne af den i bilag 7 i afgørelse nr. 1/95 fastsatte gensidige bistand ved kontrollen af certifikaternes ægthed og rigtighed.

104 Kommissionen kan derfor ikke med føje hævde, som den har gjort under retsmødet, at den befinder sig i samme situation som appellanten med hensyn til kontrollen af de omstændigheder, som har fundet sted i et tredjeland, nemlig Tyrkiet. Kommissionen skal derimod fuldt ud anvende de beføjelser, den råder over i henhold til associeringsaftalen, og de afgørelser, der er truffet med henblik på dens gennemførelse, idet den ellers tilsidesætter sine forpligtelser til overvågning og kontrol med nævnte aftales korrekte anvendelse.

105 Dette gælder så meget desto mere i situationer, hvor udførslerne til den samme fællesskabshavn, nemlig Ravenna, via det samme tyrkiske eksportselskab i referenceperioden efter konstateringerne i den appellerede dom er sket under dække af såvel uægte som urigtige certifikater.

106 Den fulde anvendelse af de beføjelser, som Kommissionen råder over i forbindelse med dens pligt til overvågning og kontrol med den korrekte anvendelse af associeringsaftalen, er ligeledes nødvendig, fordi de vurderinger, som de tyrkiske myndigheder anlagde med hensyn til de omtvistede certifikaters ægthed eller urigtighed, indeholder visse uklarheder eller i hvert fald visse inkonsekvenser.

107 Som Retten har fastslået i den appellerede doms præmis 120-128, afslører en sammenligning af indholdet af de tyrkiske myndigheders skrivelse af 8. marts 1999 med indholdet af de efterfølgende meddelelser fra de tyrkiske myndigheder, såsom skrivelsen fra Tyrkiets faste repræsentation til UCLAF af 22. april 1999, uklarheder med hensyn til den påståede uægthed af certifikat D 437214.

108 For så vidt angår de øvrige A.TR.1-certifikater, hvis ægthed er blevet vurderet af de tyrkiske myndigheder under den efterfølgende kontrolundersøgelse, fastslog Retten, selv om de ikke omfattedes af de omtvistede certifikater, i den appellerede doms præmis 198-201, at disse også indeholdt en inkonsekvens, eftersom de tyrkiske myndigheder på forskellige trin af proceduren har kvalificeret dem som falske, urigtige eller delvis urigtige.

109 De nævnte myndigheders anvendelse, således som det fremgår af den appellerede dom, af forskellige udtryk ved beskrivelsen af resultatet af deres kontrol af de omhandlede certifikater som bl.a. »falske« (skrivelse fra Tyrkiets faste repræsentation ved UCLAF af 10.7.1998, nævnt i den appellerede doms præmis 41), »ikke korrekte og udstedt og påtegnet af de tyrkiske toldsteder« (det tyrkiske tolddirektorats skrivelse af 8.3.1999, nævnt i den appellerede doms præmis 123), »ikke korrekte og […] og ikke udstedt i henhold til reglerne« (skrivelse fra Tyrkiets faste repræsentation ved

UCLAF af 22.4.1999, nævnt i den appellerede doms præmis 124) og »ukorrekt« (det tyrkiske tolddirektorats skrivelse af 16.7.1999, nævnt i den appellerede doms præmis 200) rejste også tvivl.

110 I øvrigt bemærkes, at de forskellige udtryk, som de tyrkiske myndigheder anvendte i deres korrespondance med Kommissionen og de italienske toldmyndigheder, ikke svarer til begreberne »ægthed« og »rigtighed« i artikel 11 i afgørelse nr. 5/72 og artikel 15 i afgørelse nr. 2/96.

111 Disse uklarheder og inkonsekvenser burde have fået Kommissionen til at betvivle de tyrkiske myndigheders vurderinger. Det påhvilede under disse betingelser Kommissionen inden for rammerne af dens overvågnings- og kontrolopgave ved en korrekt anvendelse af associeringsaftalen at sikre sig, at de tyrkiske myndigheder korrekt havde kvalificeret nævnte certifikater som urigtige, eller uægte.

112 Det må dog fastslås, at Kommissionen ikke fuldt ud har udnyttet de beføjelser, som associeringsaftalen og gennemførelsesbestemmelserne indrømmer den.

113 Selv om det er korrekt, at UCLAF gennemførte to undersøgelser i Tyrkiet henholdsvis mellem den 12. og 15. oktober 1998 og mellem den 30. november og 2. december 1998, må det først fastslås, at Retten med urette i den appellerede doms præmis 218 fastslog, at der ikke foreligger noget bevis, der giver anledning til at formode, at UCLAF ikke har kunnet foretage en dybtgående undersøgelse, navnlig hos toldmyndighederne i Mersin. Det fremgår klart af UCLAF's undersøgelsesrapporter af 9. og 23. december 1998, at der ikke blandt de organisationer, som dens kontrollører besøgte i Tyrkiet, figurerer det toldkontor, hvorfra de pågældende produkter blev eksporteret til Fællesskabet, nemlig toldkontoret i Mersin. Kontrollørerne har altså ikke kunnet vurdere, om de omtvistede certifikater var ægte. UCLAF's to undersøgelsesrapporter af 9. og 23. december 1998 omhandler ikke spørgsmålet, om de omtvistede certifikater reelt var forfalskede eller eventuelt ved en fejltagelse var blevet udstedt af de tyrkiske myndigheder.

114 Denne konstatering støttes af skrivelse af 9. december 1998, dvs. efter UCLAF's undersøgelse i Tyrkiet, hvori direktøren for UCLAF, Knudsen, anmodede de tyrkiske myndigheder om »øjeblikkeligt« at give deres samtykke til en fælles undersøgelse på toldkontoret i Mersin med henblik på at opnå detaljerede oplysninger vedrørende alle de udførelser af koncentrerede frugtsafter, som selskabet Akman havde foretaget siden udløbet af 1993.

115 Det kan ikke herved bestrides, at Kommissionen for at gennemføre en undersøgelse i de tyrkiske toldmyndigheders kontorer i henhold til artikel 7, stk. 3, i bilag 7 til afgørelse nr. 1/95 burde opnå de nævnte myndigheders samtykke. Det er tilstrækkeligt at understrege, at Kommissionen ikke på noget tidspunkt har fremført, at de tyrkiske myndigheders manglende samtykke havde hindret den i at foretage en sådan undersøgelse på stedet.

116 Det fremgår desuden af den appellerede doms præmis 244-259, at Kommissionen ikke af de tyrkiske myndigheder havde krævet tilsendelse af aftrykkene af de stempler, der anvendtes af toldkontoret i Mersin, og ikke havde meddelt disse til medlemsstaternes toldmyndigheder. Retten fastslog herved, at Republikken Tyrkiet og Kommissionen i den periode, som omfattede de omtvistede indførelser, ikke var underlagt nogen forpligtelse til indbyrdes meddelelse af aftrykkene af de stempler, der anvendtes af toldkontorerne.

117 Det bemærkes dog, at det er meddelelsen af aftrykkene af stemplerne og underskrifterne, som anvendes i disse kontorer, der gør det muligt at foretage en effektiv kontrol med, om toldreglerne vedrørende toldpræferencer er overholdt.

118 Kommissionens forpligtelse til at overvåge, at associeringsaftalen anvendes korrekt, indebærer, at denne gennem medlemsstaternes toldmyndigheder på ethvert tidspunkt råder over alle de elementer, der gør det muligt for den at foretage en effektiv kontrol, idet aftryk af stempler og underskrifter ubestrideligt udgør sådanne elementer.

119 Det skal dog ligeledes bemærkes, at det modsat det af Retten i den appellerede doms præmis 255 fastslåede fremgår klart af ordlyden af artikel 15, stk. 1, i afgørelse nr. 1/96, som ændret ved afgørelse nr. 2/97 truffet af Toldsamarbejdsudvalget EF-Tyrkiet den 30. maj 1997 (EFT L 249, s. 18), ikrafttrådt den 1. september 1997, altså i det tidsrum, der omfattede de omhandlede indførsler, at »medlemsstaternes, Kommissionens og Republikken Tyrkiets toldmyndigheder skal gennem Kommissionen […], forsyne hinanden med aftryk af de stempler, der anvendes på toldstederne ved udstedelsen af varecertifikater A.TR.«.

120 Kommissionen burde under alle omstændigheder, endog inden ikrafttrædelsen af nævnte afgørelse, med henblik på at sikre, at associeringsaftalen anvendes korrekt, have anmodet de tyrkiske myndigheder om at meddele den nævnte aftryk i henhold til artikel 3 i bilag 7 til afgørelse nr. 1/95, hvorefter Kommissionen kan anmode om »alle sådanne oplysninger, som gør det muligt for den at sikre, at toldlovgivningen anvendes korrekt«.

121 Den omstændighed, at Republikken Tyrkiet af egen drift har fremsendt aftryk af de stempler, der anvendes for A.TR.1-certifikater, således som Retten har fastslået i den appellerede doms præmis 258, ændrer ikke den konklusion, at Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til af de tyrkiske myndigheder at kræve, at den tilsendes aftrykkene af de stempler og underskrifter, der anvendes på toldkontoret i Mersin, og herefter meddele disse til medlemsstaternes toldmyndigheder.

122 Endelig fremgår det også af den appellerede doms præmis 153-160, at Kommissionen alene har anført, at hverken associeringsaftalen eller gennemførelsesbestemmelserne hertil udtrykkeligt foreskriver, at der i Tyrkiet skal føres registre, hvori toldcertifikaterne indføres, og at den eventuelle forekomst af sådanne registre under alle omstændigheder ikke indebærer, at det drejer sig om ægte certifikater, eftersom forfalsknerne har al mulig interesse i for de forfalskede certifikater at anvende et registreringsnummer, der svarer til et rigtigt certifikat. Retten har tiltrådt denne argumentation i den appellerede doms præmis 161 og 162.

123 Der kan imidlertid ikke gives medhold i denne opfattelse. Det skal herved understreges, at registreringen af certifikater udstedt af toldmyndighederne er en uomgængelig praksis i samhandelen. En mangel på sådanne registre indebærer nemlig, at effektiviteten af enhver efterfølgende kontrol af certifikater udstedt af de respektive toldmyndigheder ophæves.

124 Modsat det af Retten i den appellerede doms præmis 161 fastslåede, fremgår de tyrkiske myndigheders forpligtelse til at registrere A.TR.1-certifikater af associeringsaftalens gennemførelsesbestemmelser. Artikel 13 i afgørelse nr. 1/96 foreskriver nemlig, at i tilfælde af opdeling af certifikater skal rubrik 12 på udskriften særlig forsynes med »det oprindelige certifikats« registreringsnummer. Selv om artikel 13 finder anvendelse på tilfælde, hvor der foreligger opdeling af certifikater, er det klart, at der i rubrik 12 i A.TR.1-certifikatet skal figurere »det oprindelige certifikats« registreringsnummer, således at det oprindelige registreringsnummer under alle omstændigheder også skal være registreret i udførselsmedlemsstatens toldregister.

125 For så vidt angår Rettens udsagn i den appellerede doms præmis 162, hvorefter falsknere har al mulig interesse i at anvende et registreringsnummer, der svarer til et rigtigt certifikat, som var blevet registreret, kan dette ikke fritage Kommissionen for dens forpligtelse til at overvåge en korrekt anvendelse af associeringsaftalen.

126 Da dette udsagn indebærer en dobbeltindførsel til Fællesskabet foretaget ved A.TR.1-certifikater med samme registreringsnummer, hvoraf det ene er ægte og det andet uægte, burde Kommissionen derimod have undersøgt, om en sådan dobbeltindførsel til Fællesskabet ved A.TR.1-certifikater med samme registreringsnummer havde fundet sted. Det kan imidlertid af Kommissionens argumenter såvel ved Retten som ved Domstolen udledes, at dette ikke var tilfældet.

127 Da ingen af UCLAF's to undersøgelseshold gennemførte nogen kontrol på toldkontoret i Mersin, således som det er anført i denne doms præmis 113, har de heller

ikke kunnet undersøge, om der foreligger sådanne registre, eller om de omtvistede certifikater er indført heri.

128 Det fremgår af det anførte, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser til at overvåge og kontrollere en korrekt anvendelse af associeringsaftalen.

129 Såfremt Kommissionen ikke havde udvist en sådan tilsidesættelse, kunne de falske omtvistede certifikater have været opdaget og opklaret ved den første indførsel til Fællesskabet, hvorved det økonomiske tab, såvel for fællesskabsbudgettet som for appellanten, havde kunnet begrænses. Kommissionen havde i øvrigt allerede ved opdagelsen af sådanne forfalskninger kunnet advare importørerne rettidigt og i givet fald indbringe sagen for Det Blandede Udvalg.

130 Hvis Kommissionen fuldt ud havde anvendt de beføjelser, den råder over i henhold til associeringsaftalen, ville tvisten med hensyn til de omtvistede certifikaters ægthed eller urigtighed under alle omstændigheder have kunnet afkræftes, og deres ægthed eller uægthed havde kunnet godtgøres med sikkerhed.

131 Heraf følger, at denne tilsidesættelse fra Kommissionens side udgør en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.

132 Retten har altså ved at fastslå, at det ikke var godtgjort, at der forelå en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239, foretaget en ukorrekt anvendelse af artikel 239 og har derfor begået en retlig fejl.

133 Dette anbringende er følgelig begrundet.

134 På grundlag af det anførte er det ufornødent at undersøge anbringenderne om tilsidesættelse af retten til aktindsigt i sagen og om tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b).

Virkningerne af ophævelsen af den appellerede dom

135 Ifølge artikel 61, stk. 1, i statutten for Domstolen ophæver Domstolen den af Retten trufne afgørelse, hvis Domstolen giver appellanten medhold. Domstolen kan i denne forbindelse enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse. Dette er tilfældet i denne sag.

136 Det fremgår af det i denne doms præmis 85-133 anførte, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at betingelserne i toldkodeksens artikel 239 ikke var opfyldt, hvorfor der ikke var grund til at foretage godtgørelse eller fritagelse for indførsel i forbindelse med de omtvistede certifikater. Den anfægtede beslutnings artikel 2 bør derfor annulleres.

Sagens omkostninger

137 I henhold til artikel 122 i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, når der gives appellanten medhold, og Domstolen selv endeligt afgør sagen.

138 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Appellanten har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger. Kommissionen har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i de to instanser.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

1) Dommen afsagt den 6. februar 2007 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, CAS SpA mod Kommissionen (sag T-23/03), ophæves.

2) Artikel 2 i Kommissionens beslutning af 18. oktober 2002 (REC 10/1) annulleres.

3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger i de to instanser.

Underskrifter